

Înțelepciune pentru o viață neprihănită

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 90:12

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”

După cum am văzut, harul lui Dumnezeu asigură iertarea păcatelor și dă naștere unei inimi noi în păcătosul pocăit, care trăiește acum prin credință. Cuvântul lui Dumnezeu oferă îndrumări pentru o viață dreaptă, neprihănită (Psalmii 119:9-16). Păzirea legii lui Dumnezeu nu este în niciun caz o păzire legalistă a unor reguli, ci o viață trăită într-o relație strânsă cu Dumnezeu, o viață plină de binecuvântări (119:1,2; 128).

Totuși viața persoanei neprihănite nu este lipsită de ispite. Uneori cel drept poate fi ispitit de natura înșelătoare a păcatului (141:2-4) și poate chiar cădea în acea ispită. Dumnezeu permite vremuri de încercare pentru a scoate la iveală credințioșia (sau necredințioșia) copiilor Săi. Dacă fiii și fiicele lui Dumnezeu urmează îndrumările și îndemnurile Sale, credința lor va fi curățită și încrederea lor în Domnul va fi întărită. Înțelepciunea pentru o viață neprihănită se dobândește prin dinamica unei vieți cu Dumnezeu în mijlocul ispitelor și dificultăților. Astfel, rugăciunea ca Dumnezeu să ne învețe să ne numărăm bine zilele „ca să avem parte de o inimă înțeleaptă” (90:12, NTR) reflectă un angajament continuu de a umbla în credințioșie față de Domnul.

Duminică, 18 februarie

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea”

1. Citește Psalmii 119:1-16,161-168. Cum ar trebui să păzim poruncile lui Dumnezeu și care sunt binecuvântările care izvorăsc din aceasta?

Psalmii 119:1-16,161-168

¹ Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului!

² Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor,

³ care nu săvârșesc nicio nelegiuire, și umblă în căile Lui!

⁴ Tu ai dat poruncile Tale, ca să fie păzite cu sfințenie.

⁵ O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduiriilor Tale!

⁶ Atunci nu voi roși de rușine la vederea tuturor poruncilor Tale!

- ⁷ Te voi lăuda cu inimă neprihănită, când voi învăța legile dreptății Tale.
- ⁸ Vreau să păzesc orânduirile Tale: nu mă părăsi de tot!
- ⁹ Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după cuvântul Tău.
- ¹⁰ Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale.
- ¹¹ Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătoiesc împotriva Ta!
- ¹² Binecuvântat să fii Tu, Doamne! Învăță-mă orânduirile Tale!
- ¹³ Cu buzele mele vestesc toate hotărârile gurii Tale.
- ¹⁴ Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile.
- ¹⁵ Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi.
- ¹⁶ Mă desfăt în orânduirile Tale și nu uit cuvântul Tău.
- ¹⁶¹ Niște voievozi mă prigonesc fără temei, dar inima mea nu tremură decât de cuvintele Tale.
- ¹⁶² Mă bucur de cuvântul Tău ca cel ce găsește o mare pradă.
- ¹⁶³ Urăsc și nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta.
- ¹⁶⁴ De șapte ori pe zi Te laud, din pricina legilor Tale celor drepte.
- ¹⁶⁵ Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire.
- ¹⁶⁶ Eu nădăjduiesc în mântuirea Ta, Doamne, și împlinesc poruncile Tale.
- ¹⁶⁷ Sufletul meu ține învățăturile Tale, și le iubesc mult de tot!
- ¹⁶⁸ Păzesc poruncile și învățăturile Tale, căci toate căile mele sunt înaintea Ta.

Biblia descrie viața zilnică de credință ca pe un pelerinaj („umblare”) cu Dumnezeu pe calea neprihănirii Sale. Această viață se menține prin umblarea „după Legea Domnului” (119:1) și umblarea „în lumina Feței Sale” (89:15). Acestea nu sunt în niciun caz două umblări diferite. Umblarea în lumina feței lui Dumnezeu implică păzirea legii Sale. Tot la fel, umblarea „după Legea Domnului” presupune căutarea lui Dumnezeu cu toată inima (119:1,2,10).

A fi „fără prihană în calea” ta este un alt mod în care psalmii descriu o viață curată (119:1). „Fără prihană” înseamnă o jertfă „fără cusur” (Exodul 12:5) care este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu (12:5). Tot la fel, viața persoanei fără prihană, care este o jertfă vie (Romani 12:1), trebuie să fie nepătată de atracția pentru păcat. O viață consacrată lui Dumnezeu este, de asemenea, „o cale neprihănită”, însemnând că persoana în cauză alege o direcție corectă în viață, care este plăcută lui Dumnezeu (Psalmii 101:2,6; vezi și 18:32).

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu nu are nicio legătură cu respectarea legalistă a unor reguli divine. Dimpotrivă, constă într-o „minte sănătoasă” care înțelege diferența dintre bine și rău, dintre corect și greșit (Psalmii 111:10; vezi și 1 Cronici 22:12) și implică întreaga persoană, nu doar acțiunile exterioare. A fi „fără prihană/neprihănit”, a păzi poruncile lui Dumnezeu și a-L căuta pe Dumnezeu din toată inima sunt atitudini inseparabile în viața credinciosului (119:1,2).

Poruncile lui Dumnezeu sunt o exprimare a voci Lui pentru lume. Ele învață poporul lui Dumnezeu cum să devină înțelept și să trăiască în libertate și pace (119:7-11,133). Psalmistul este încântat de lege pentru că legea îl asigură de credințioșia lui Dumnezeu (119:77,174).

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (119:165). Imaginea nenorocirii descrie eșecul moral. Fiind candelă pentru picioarele psalmistului (119:105), Cuvântul lui Dumnezeu îl ferește de ispite (119:110).

Cum a demonstrat Domnul Hristos puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viața Sa (Matei 4:1-11)?

Matei 4:1-11

- 1 Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul.*
- 2 Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.*
- 3 Ispitiitorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”*
- 4 Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”*
- 5 Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streășina Templului*
- 6 și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.”*
- 7 „De asemenea este scris”, a zis Isus: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău.”*
- 8 Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis:*
- 9 „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”*
- 10 „Pleacă, Satano”, i-a răspuns Isus. „Căci este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.”*

11 Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri și au început să-I slujească.

Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre puterea care vine dintr-o inimă hotărâtă să asculte de legea lui Dumnezeu?

Luni, 19 februarie

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele!”

2. Citește Psalmii 90; 102:11 și 103:14-16. Care este situația în care se află oamenii?

Psalmul 90

- ¹ Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam.
- ² Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!
- ³ Tu întorci pe oameni în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!”
- ⁴ Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte.
- ⁵ Îi măhuri ca un vis: dimineța sunt ca iarba care încolțește iarăși:
- ⁶ înflorește dimineța și crește, iar seara este tăiată și se usucă.
- ⁷ Noi suntem mistuiți de mânia Ta și îngroziți de urgia Ta.
- ⁸ Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina feței Tale păcatele noastre cele ascunse.
- ⁹ Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet.
- ¹⁰ Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm.
- ¹¹ Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine?
- ¹² Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!
- ¹³ Întoarce-Te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi!
- ¹⁴ Satură-ne în fiecare dimineță de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom înveseli.
- ¹⁵ Înveselește-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit, tot atâția ani cât am văzut nenorocirea!
- ¹⁶ Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta, și slava Ta, fiilor lor!
- ¹⁷ Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!

Psalmii 102:11

Zilele mele sunt ca o umbră gata să treacă, și mă usuc ca iarba.

Psalmii 103:14-16

¹⁴ Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână.

¹⁵ Omul! Zilele lui sunt ca iarba, și înflorește ca floarea de pe câmp.

¹⁶ Când trece un vânt peste ea, nu mai este, și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște.

Existența omului căzut nu este decât un abur în lumina veșniciei. O mie de ani în ochii lui Dumnezeu sunt ca „o strajă din noapte”, care dura trei sau patru ore (Psalmii 90:4). În comparație cu timpul divin, viața omului zboară (90:10). Cei mai puternici dintre oameni sunt asemănați cu cele mai firave plante (90:5,6; 103:15,16). Cu toate acestea, până și acea viață scurtă este plină de trudă și de durere (90:10). Până și oamenii seculari, care nu au nicio credință în Dumnezeu, deplâng scurtimea vieții, în special în raport cu veșnicia, care este undeva acolo și despre care știu că amenință să continue fără ei. Psalmul 90 prezintă condiția umană în contextul grijii lui Dumnezeu pentru oameni în calitatea Sa de Creator al lor. Domnul a fost locul de adăpost pentru copiii Săi din toate generațiile (90:1,2). Cuvântul ebraic *ma'on*, „loc de adăpost” îl descrie pe Dumnezeu ca refugiu sau ascunziș pentru poporul Său (91:9). Dumnezeu Își stăpânește mânia sfântă și Își pune harul din nou la dispoziție. Psalmistul exclamă: „Dar cine cunoaște puterea mâniei Tale și furia Ta?” (90:11, NTR), sugerând că nimeni nu a simțit vreodată efectul deplin al mâniei lui Dumnezeu față de păcat, prin urmare există speranța ca oamenii să se pocăiască și să dobândească înțelepciune pentru o viață neprihănită.

Înțelepciunea biblică include nu doar simpla inteligență, ci venerație față de Dumnezeu. Înțelepciunea de care avem nevoie este să știm cum „să ne numărăm bine zilele” (90:12). Dacă ne putem număra zilele înseamnă că zilele noastre sunt limitate și că știm că sunt limitate. Trăirea înțeleaptă înseamnă conștientizarea caracterului tranzitoriu al vieții în așa fel încât să ducă la credință și la ascultare. Această înțelepciune este dobândită numai prin pocăință (90:8,12) și prin darul iertării, compasiunii și milei lui Dumnezeu (90:13,14). Problema noastră fundamentală nu constă în faptul că suntem creați ca ființe umane, ci păcatul și ce a adus păcatul în lumea noastră constituie problema noastră. Efectele lui distrugătoare se văd peste tot și în fiecare persoană. Mulțumită însă Domnului Isus, s-a făcut posibilă o cale de ieșire din starea noastră căzută (Ioan 1:29; 3:14-21). Altfel nu am fi avut nicio speranță.

Ce perspective avem în Isus, indiferent cât de repede trece viața noastră? (Vezi Ioan 3:16.) Ce speranță am avea fără El?

Ioan 3:16 Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Marți, 20 februarie

Testul Domnului

3. Citește Psalmii 81:7,8; 95:7-11 și 105:17-22. Ce spun aceste texte despre încercările Domnului?

Psalmii 81:7,8

⁷ Ai strigat în necaz, și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba. – (Oprire)

⁸ Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui; Israele, de M-ai asculta!

Psalmii 95:7-11

⁷ Căci El este Dumnezeul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui... O! de ați asculta azi glasul Lui! –

⁸ „Nu vă împietriți inima ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustiu,

⁹ unde părinții voștri M-au ispitit și M-au încercat, măcar că văzuseră lucrările Mele.

¹⁰ Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta și am zis: „Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele.”

¹¹ De aceea am jurat în mânia Mea: „Nu vor intra în odihna Mea!”

Psalmii 105:17-22

¹⁷ Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob.

¹⁸ I-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare,

¹⁹ până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el și până când l-a încercat cuvântul Domnului.

²⁰ Atunci împăratul a trimis să-i scoată lanțurile, și stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit.

²¹ L-a pus domn peste casa lui și dregătorul tuturor averilor lui,

²² ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea.

Meriba este locul în care israeliții au testat credințioșia și puterea lui Dumnezeu de a Se îngriji de nevoile lor (Exodul 17:1-7; Psalmii 95:8,9). Psalmul 81 face o inversiune și interpretează același eveniment ca ocazia când Domnul l-a pus pe Israel la încercare (81:7). Și, prin neascultarea și lipsa lui de încredere (81:11), poporul nu a trecut testul lui Dumnezeu.

Referirea la Meriba transmite un mesaj dublu. În primul rând, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să repete greșelile generațiilor trecute. În schimb,

trebuie să se încreadă în Dumnezeu și să umble pe calea Lui (81:13). În al doilea rând, deși poporul nu a trecut testul, Dumnezeu a venit în ajutorul lui când a avut necazuri (81:7). Harul salvator al lui Dumnezeu din trecut le oferă noilor generații siguranța harului divin.

Psalmul 105 arată că încercările erau modalitățile lui Dumnezeu de a testa încrederea lui Iosif în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viitorul său (Geneza 37:5-10; Psalmii 105:19). Termenul ebraic *tsarap*, „încercat”, din versetul 19, transmite ideea de curățare, rafinare sau purificare. Prin urmare, scopul încercării credinței lui Iosif era să-i spulbere acestuia toate dubiile cu privire la făgăduința lui Dumnezeu și să-i fortifice încrederea în călăuzirea divină.

Scopul disciplinării divine este să-i întărească pe copiii lui Dumnezeu și să-i pregătească pentru împlinirea făgăduinței, după cum apare în exemplul lui Iosif (105:20-22). Doar că respingerea îndrumărilor divine generează în om o încăpățănare tot mai mare și o împietrire a inimii. „Dumnezeu cere o ascultare promptă și fără comentarii de legea Sa, dar oamenii sunt adormiți sau paralizați de înșelăciunile lui Satana, care le sugerează scuze și subterfugii și le învinge reținerile de ordin moral, spunându-le cum i-a spus Evei în grădină: «Hotărât că nu veți muri.» Neascultarea împietrește nu doar inima și conștiința celui vinovat, ci corupe și credința altora. Ceea ce la început li se părea foarte rău ajunge pe parcurs să își piardă gravitatea, din cauza obișnuinței, până când, în cele din urmă, cei în cauză ajung să pună la îndoială dacă respectivul lucru este cu adevărat păcat și, fără să-și dea seama, cad în aceeași greșeală” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 146).

Tu cum ai simțit că păcatul împietrește inima? De ce ar trebui ca acest gând să ne conducă la Calvar, acolo unde putem găsi puterea de a asculta?

Miercuri, 21 februarie

Înșelăciunea căii rele

4. Citește Psalmul 141. Pentru ce se roagă psalmistul?

Psalmul 141

¹ Doamne, eu Te chem: vino degrabă la mine! Ia aminte la glasul meu, când Te chem!

² Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!

³ Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele!

- ⁴ Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate, împreună cu oamenii care fac răul, și să nu mănânc din ospețele lor!
- ⁵ Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu. Să nu-mi întorc capul de la ea: dar rugăciunea mea se va înălța întruna împotriva răutății lor.
- ⁶ Când li se vor prăvăli judecătorii de-a lungul stâncilor, atunci vor asculta cuvintele mele și vor vedea că sunt plăcute.
- ⁷ Cum se brăzdează și se spintecă pământul, așa ni se risipesc oasele la gura mormântului.
- ⁸ De aceea, către Tine, Doamne Dumnezeu, îmi îndrept ochii, la Tine caut adăpost; nu-mi părăsi sufletul!
- ⁹ Păzește-mă de cursa pe care mi-o întind ei și de piedicile celor ce fac răul!
- ¹⁰ Să cadă cei răi în lațurile lor, în timp ce eu să scap!

Psalmul 141 este o rugăciune prin care psalmistul cere să fie ferit de ispitele din interior și din exterior. El nu numai că este pus în pericol de uneltirile celor răi (141:9,10), dar este și ispitit să acționeze la fel ca ei. Primul punct slab este autocontrolul asupra vorbirii, așa că psalmistul se roagă ca Domnul să păzească ușa buzelor sale (141:3). Această imagine face aluzie la păzirea porților unei cetăți, care, în vremurile biblice, protejau cetatea.

O altă ispită este ademenirea omului lui Dumnezeu la ospețele celor răi (141:4,5) în loc să urmeze sfatul celui neprihănit. Psalmistul își consideră propria inimă principala amenințare, pentru că acolo se dă adevărata luptă. Numai rugăciunea neîncetată marcată de o încredere deplină în Dumnezeu și de un total devotament față de El poate salva pe cineva de ispită (141:2).

5. Citește Psalmii 1:1 și 141:4. Cum este înfățișat caracterul progresiv și viclean al ispitei?

Psalmii 1:1

Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori!

Psalmii 141:4

Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate, împreună cu oamenii care fac răul, și să nu mănânc din ospețele lor!

Versetul 4 din Psalmul 141 descrie natura treptată a ispitei. În primul rând, inima este înclinată spre rău. În al doilea rând, face fapte rele (sensul în ebraică exprimă caracterul repetitiv al acțiunii). În al treilea rând, se înfruptă din bunătățile celor răi, adică acceptă practicile lor rele ca ceva de dorit. Și în versetul 1 din Psalmul 1 se arată că ispita vine pentru a-l

împiedica pe copilul lui Dumnezeu să umble pe calea Domnului, făcându-l să umble împreună cu cei răi, să se oprească pe calea celor păcătoși și, în cele din urmă, să stea pe scaunul celor batjocoritori. Păcătoși, răi și batjocoritori – nu trebuie să fim așa sau să-i lăsăm pe cei care sunt așa să ne îndepărteze de Domnul!

Psalmii prezintă caracterul progresiv, seducător și viclean al ispitei, ceea ce denotă că numai o dependență totală de Domnul poate asigura victoria. Psalmii accentuează importanța cuvintelor rostite sau auzite în mijlocul ispitei. Sfârșitul celor răi și sfârșitul celor neprihăniți ar trebui să îi învețe pe oameni să caute înțelepciunea la Dumnezeu (Psalmii 1:4-6; 141:8-10). Totuși, în ambii psalmi, reabilitarea finală a copiilor lui Dumnezeu rămâne în viitor. Aceasta înseamnă că toți credincioșii sunt chemați să se încreadă cu răbdare în Dumnezeu și să nădăduiască în El.

Joi, 22 februarie

Binecuvântările vieții curate

6. Citește Psalmii 1:1-3; 112:1-9 și 128. Ce binecuvântări le sunt promise celor care Îl iubesc pe Domnul?

Psalmii 1:1-3

- ¹ Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori!
- ² Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!
- ³ El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.

Psalmii 112:1-9

- ¹ Lăudați pe Domnul! Ferice de omul care se teme de Domnul și care are o mare plăcere pentru poruncile Lui!
- ² Sămânța lui va fi puternică pe pământ; neamul oamenilor fără prihană va fi binecuvântat.
- ³ El are în casă bogăție și belșug, și neprihănirea lui dăinuie în veci.
- ⁴ Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, El este milostiv, îndurător și drept.
- ⁵ Ce bine-i merge omului care face milă și împrumută pe altul și care își rânduiește faptele după dreptate!
- ⁶ Căci el nu se clatină niciodată; pomenirea celui neprihănit ține în veci.
- ⁷ El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul.

⁸ Inima îi este mângâiată, n-are nicio teamă, până ce își vede împlinită dorința față de potrivnicii lui.

⁹ El este darnic, dă celor lipsiți; milostenia lui ține în veci; capul i se înalță cu slavă.

Psalmul 128

¹ Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui!

² Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine.

³ Nevasta ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale.

⁴ Așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul.

⁵ Să te binecuvânteze Domnul din Sion, să vezi fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale,

⁶ și să vezi pe copiii copiilor tăi! Pacea să fie peste Israel!

Dintre multele binecuvântări promise celor care se închină lui Dumnezeu, pacea este poate una dintre cele mai mari. Psalmul 1 îl descrie pe cel neprihănit printr-o comparație cu un „pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc” (Psalmii 1:3; Ieremia 17:7,8; Ezechiel 47:12). Această comparație identifică sursa tuturor binecuvântărilor, și anume, locuirea în prezența lui Dumnezeu, în sanctuarul Său, și bucuria unei relații continue și pline de iubire cu Dumnezeu. Spre deosebire de cei răi, care sunt comparați cu pleava, fără stabilitate, fără niciun loc și fără niciun viitor, cei neprihăniți sunt ca un pom roditor cu rădăcini, aproape de Dumnezeu și de viața veșnică.

Psalmii 128:2,3 evocă binecuvântările împărăției mesianice, unde relaxarea sub propria viță și sub propriul smochin este un simbol al păcii și al prosperității (Mica 4:4). Binecuvântarea Ierusalimului cu pace (Psalmii 122:6-8; 128:5,6) transmite speranța în Mesia care va pune capăt răului și va readuce pacea în lume.

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită «patrie» (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoarele apelor vieții. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele lui servesc la vindecarea oamenilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi ca cristalul, de pe ale căror maluri pomi unduitori își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru cei răscumpărați de Domnul. Câmpii întinse sunt mărginite de dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță piscurile grandioase” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 675).

Noul Testament spune că această speranță se va materializa la revenirea Domnului Isus și la crearea unei lumi noi (Matei 26:29; Apocalipsa 21). Prin urmare, deși cei neprihăniți primesc multe binecuvântări în viața aceasta, plinătatea bunătații lui Dumnezeu îi așteaptă atunci când împărăția lui Dumnezeu va fi complet restaurată la sfârșitul timpului.

De ce crucea și ce s-a întâmplat acolo reprezintă garanția împlinirii făgăduințelor din Noul Testament cu privire la ce a pregătit Dumnezeu pentru noi? Cum putem găsi alinare în acele făgăduințe chiar și acum?

Vineri, 23 februarie

Un gând de încheiere

În aceste vremuri moderne, dobândirea înțelepciunii nu pare să fie atât de dezirabilă precum dobândirea fericirii. Oamenii ar prefera să fie mai degrabă fericiți decât înțelepți. Putem însă să fim cu adevărat fericiți și să trăim o viață împlinită fără înțelepciune divină? Psalmii ne spun că nu putem. Vestea bună este că nu ni se cere să alegem între înțelepciune și fericire. Înțelepciunea divină aduce adevărata fericire.

Un exemplu din limba ebraică poate ilustra această idee. În ebraică, termenul „pas” la plural (*'ašurey*) sună foarte asemănător cu termenul „fericire” (*'ašrey*). Deși nu se poate reda în traduceri, această asociere transmite un mesaj puternic: „pașii” celui ce rămâne pe calea lui Dumnezeu duc la o viață „fericită” (Psalmii 1:1; 17:5; 37:31; 44:18; 89:15; 119:1).

„Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcându-Și divinitatea în haina naturii umane, ca să-l poată salva pe cel păcătos de sub puterea lui Satana; biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul pentru oameni și dezvăluind privirii noastre omenești locul în care Dumnezeirea Își descoperă slava; omenirea căzută, dar ridicată din ruina în care o aruncase păcatul și adusă iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină, prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale – iată scenele pe care Dumnezeu ar dori să le contemplăm” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 118).

Studiu zilnic

Biblia: Ieremia 14 – 20 ;

Poate cerul să dea ploaie?

Când urma să fie profetul ca gura Domnului?

Cine este ca un pom care aduce rod în anul secetei?

Când Îi pare Domnului rău de răul sau de binele pe care îl plănuise?

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „În contact cu natura”.

Ce va face minuni pentru mulți bolnavi neajutorați și aproape lipsiți de orice speranță?